Εναλλακτική πληροφόρηση

Δέφτερη Ανάγνωση

Ειδήσεις για τη βδομάδα και σχόλιο για τις εξελίξεις

Τοπικά

Οικονομία

Διεθνή

Από την blogόσφαιρα

ΤΟΠΙΚΑ

Όταν τα ΜΜΕ παρεμβαίνουν για να καθορίσουν την ατζέντα: ο Φιλελεύθερος, η «κεντροαριστερή επιλογή» και οι ελιγμοί Κάρογιαν

Την Πέμπτη, 8/3 ο «Φιλελεύθερος» δημοσιοποίησε ένα εσωτερικό έγγραφο της ηγεσίας του ΔΗΚΟ, σύμφωνα με το οποίο το κόμμα δεν θα υποστήριζε την υποψηφιότητα Δ. Χριστόφια, αλλά ήταν διατεθειμένο να συζητήσει την πιθανότητα μιας άλλης «κεντροαριστερής» επιλογής. Την Παρασκευή, την μέρα κατά την οποία ήταν καθορισμένη συνάντηση ανάμεσα στον ΔΗΣΥ και στο ΔΗΚΟ, η Α. Ταραμουντά του Φιλελεύθερου ανακοίνωσε μέσα από το κείμενο της ότι υπήρχε «αναχαίτιση τετελεσμένων» -για την «προεπιλογή για αναζήτηση υποψήφιου από τον χώρο της κεντροαριστεράς»- μετά από «αντίδραση σε όλα τα κομματικά επίπεδα» -η αναφορά στην αντίδραση, ωστόσο, δεν τεκμηριώνεται με οποιοδήποτε τρόπο πέρα από την αναμενόμενη αντίδραση από τους τασσικούς. Με βάση την αρθρογραφία των δύο προηγούμενων χρόνων, δεν προέκυψε κάτι παράδοξο, αφού η ομάδα αρχισυνταξίας του «Φιλελευθέρου» προωθούσε τότε, με ανάλογες ανακοινώσεις/αρθογραφία, είτε την αποχώρηση του ΔΗΚΟ από την συγκυβέρνηση -παρά τη σαφή πλειοψηφία κατά της αποχώρησης σε αρκετές ψηφοφορίες- είτε πρόβαλε την θέση της μειοψηφίας των τασσικών ως την επίσημη θέση του ΔΗΚΟ. Φυσικά η προαναφερόμενη αντίδραση αποτελεί συνέχεια της αρθρογραφίας ενάντια στην επιστροφή του Μ. Κυπριανού, η οποία φαίνεται να ενοχλεί ή και να ανησυχεί κάποιους μέσα και έξω από το ΔΗΚΟ.

Στην συγκεκριμένη περίπτωση το ζητούμενο φαίνεται να ήταν διπλό: από την μια να αποσυνδεθεί η θέση για αποκλεισμό του Χριστόφια από την κριτική για την προαναγγελία της υποψηφιότητας Αναστασιάδη και η άλλη διάσταση την οποία ο «Φιλελεύθερος» προσπάθησε να αποφύγει ήταν φυσικά το γεγονός ότι με την έννοια της "κεντροαριστερής υποψηφιότητας", το ΔΗΚΟ άνοιξε και τον δικό του χώρο σε πιθανή υποψηφιότητα η οποία θα ήταν αποδεκτή και στο ΑΚΕΛ, αλλά ενδεχομένως και στην ΕΔΕΚ – αφήνοντας ταυτόχρονα ανοικτή, βέβαια, και την πιθανότητα υποψήφιου από τον χώρο του ΑΚΕΛ. Και στις δύο περιπτώσεις, οι οποίες στο έγγραφο αναφέρονται σε συνεχόμενα σημεία, υπήρχε αναφορά σε έλλειψη

διαβούλευσης. Οπότε, φαίνεται ότι ο Φιλελεύθερος κινήθηκε προληπτικά για να δημιουργήσει ένα κλίμα στο οποίο η ηγεσία του ΔΗΚΟ θα ήταν υπό πίεση κατά τη συνάντηση με τον ΔΗΣΥ. Το ευρύτερο ζήτημα το οποίο προσπαθεί να λογοκρίνει ο ΔΗΣΥ και οι υποστηρικτές του στα ΜΜΕ είναι ο γενικότερος ρόλος του κόμματος του κέντρου μέσα από την προοπτική των συνεργασιών του: η συνεργασία με το ΔΗΣΥ σημαίνει για το ΔΗΚΟ ότι θα πρέπει να αποδεχτεί τον εαυτό του ως ένα μικρό και εξαρτώμενο κόμμα χωρίς προοπτική να είναι το ίδιο «κόμμα εξουσίας». Μια προοπτική που είναι το ακριβώς αντίθετο της κυπριανικής παράδοσης στο ΔΗΚΟ - ή και της τακτικής του Τάσσου. Και τις τρεις φορές που το ΔΗΚΟ εξέλεξε πρόεδρο -1978, 1983, 2003- αυτό έγινε με τις ψήφους του ΑΚΕΛ και οποιαδήποτε ελπίδα μπορεί να έχει το κόμμα του κέντρου να εκλέξει δικό του πρόεδρο, τώρα ή στο μέλλον, εξαρτάται αυτονόητα από την στήριξη του χώρου της αριστεράς. Η συνεργασία με το ΔΗΣΥ αντίθετα οδήγησε το ΔΗΚΟ σχεδόν σε κρίση το 1998 μέσα από κινήσεις διάσπασης και προσπαθειών απορρόφησης μερίδας του από το ΔΗΣΥ.

Στην συνάντηση των δυο κομμάτων, φαίνεται ότι ο Συναγερμός προσπάθησε να ανοίξει το θέμα του δεύτερου γύρου, ενώ το ΔΗΚΟ επέμενε στην θέση του για τεχνοκράτη "ευρείας αποδοχής" ως υποψήφιο. Μετά την συνάντηση, ο ΔΗΣΥ και τα φιλικά του ΜΜΕ προσπάθησαν να δώσουν την εικόνα μιας «εν δυνάμει συμφωνίας», ενώ το ΔΗΚΟ επέμενε στο «όλα τα σενάρια συνεργασίας είναι ανοικτά» και άνοιξε λίγο ακόμα το παράθυρο υποψηφιότητας Κάρογιαν, σε περίπτωση που δεν συγκλίνουν τα κόμματα σε «κοινό υποψήφιο».

Όπως φάνηκε και την προηγούμενη εβδομάδα, η αντιπαράθεση στο ΔΗΚΟ συνδέεται και με τις προεδρικές, αλλά και με τις εκλογές για την ηγεσία του κόμματος που θα ακολουθήσουν. Και σε αυτόν τον τομέα οι παρεμβάσεις του ΔΗΣΥ στο εσωτερικό του ΔΗΚΟ θυμίζουν την περίοδο 1998: ουσιαστικά ο ΔΗΣΥ στήριξε την «αποστασία» Κουλία για να εκβιάσει την ηγεσία του ΔΗΚΟ. Είναι επίσης αξιοσημείωτο ότι δεν φαίνεται να υπάρχει οποιαδήποτε ιδεολογική ή πολιτική συνέπεια σε αυτές τις παρεμβάσεις, αφού ο ΔΗΣΥ βρέθηκε να είναι σύμμαχος με τους πιο ακραίους απορριπτικούς με τους οποίους βρισκόταν σε έντονη αντιπαράθεση μέχρι πρόσφατα. Η τασσική ομάδα στο ΔΗΚΟ φαίνεται να εγκαταλείπει -ή και να έρχεται σε άμεση αντιπαράθεση με- την κληρονομιά του Τάσσου, αφού μετά από την νεοφιλελεύθερη στροφή του Ν. Παπαδόπουλου, η

συγκεκριμένη ομάδα φαίνεται διατεθειμένη να στηρίξει ακόμα και την εξάρτηση του ΔΗΚΟ από το ΔΗΣΥ. Το κυπριακό σε αυτό το πλαίσιο φαίνεται να καταλήγει αμελητέο ζήτημα: οι μεν τασσικοί δεν ασχολούνται πια με τον Αναστασιάδη του 2004, ενώ η ηγεσία του ΔΗΣΥ δεν φαίνεται να έχει ενδοιασμούς για πολλαπλές και ενδεχομένως αντιφατικές υποσχέσεις προς διάφορες κατευθύνσεις.

Το Εθνικό Συμβούλιο σε προεκλογικό ρυθμό

Ενώ φάνηκε σε κάποια στιγμή, μετά από την συνηθισμένη σκηνή θεατρικού πανικού για τα "επερχόμενα χρονοδιαγράμματα και επιδιαιτησίες", ότι τα κόμματα θα έμπαιναν σε κάποια φάση σοβαρότητας, η προοπτική εξανεμίστηκε ξανά με φόντο πάλι το 2013. Έτσι στην τελευταία συνεδρία, ενώ αναμενόταν να βρεθούν κάποιες έστω αόριστες συγκλίσεις, ξαφνικά η κατάληξη ήταν η μη-απόφαση. Από μια πρακτική άποψη, η μη-απόφαση απλά καταγράφει ότι οι διαφωνίες σε αυτό το στάδιο διαπλέκονται με τις προεκλογικές στρατηγικές και άρα κάθε θέση, θα έχει και το βάρος μια σύγκλισης.

Από την πλευρά της κυβέρνησης και του ΑΚΕΛ, η βασική εισήγηση ήταν να επαναβεβαιωθεί η συμφωνία του 2009 και να δηλωθεί η αποφυγή πιέσεων για πολυμερή χωρίς πρόοδο στα εσωτερικά. Από την πλευρά της απορριπτικής αντιπολίτευσης το ζητούμενο ήταν να προβάλουν φυσικά τις διαφωνίες τους με συγκλίσεις με τις οποίες διαφωνούν αλλά ταυτόχρονα να παίξουν κάπως και με την δαιμονοποίηση θέσεων. Η επίμονη λ.χ. στην θέση για τους Τούρκους μετανάστες είναι χαρακτηριστική: όπως και με την εκ περιτροπής προεδρία δεν υπάρχει πιθανότητα λύσης χωρίς να μείνουν έποικοι και να χωρίς να καθοριστεί ποιό ποσοστό μετανάστευσης από την Τουρκία θα είναι αποδεκτό. Αυτό είχε γίνει κατανοητό και από τους προηγούμενους προέδρους και λογικά είναι κατανοητό από τους πολικούς που σκέφτονται με όρους διαχείρισης του κυπριακού και όχι απλά συντήρησης του μικρού τους ποσοστού. Η προβολή, λοιπόν, της εναντίωσης στο θέμα της παραμονής εποίκων ή στο ότι θα υπάρχει τούρκικη μετανάστευση μετά την λύση, απλώς αφαιρεί από την συζήτηση την οπτική της πραγματικότητας. Ότι τελικά η μετανάστευση υπάρχει και θα αυξάνεται και ότι θα είναι ντε φάκτο κέρδος για την Ε/Κ πλευρά, αν τελικά δεχθεί η Τουρκία και οι Τ/Κ να περιοριστεί το ποσοστό στο ένα τέταρτο της

ελληνικής μετανάστευσης . Και όμως, είναι ακριβώς τέτοια σημεία που ήθελαν να προβάλουν οι πολιτικοί του απορριπτικού μπλοκ. Σε ένα βαθμό γνωρίζουν ότι κανένας «σοβαρός συνομιλητής» -εξού και η ατάκα του Χριστόφια «είσαστε σοβαροί πολιτικοί με αυτές τις θέσεις;»- δεν θα μπορούσε να αποσύρει προτάσεις στην μέση της διαπραγμάτευσης ιδιαίτερα προτάσεις που ευνοούν συγκριτικά την πλευρά που εκπροσωπεί. Ο Μ. Κάρογιαν κινήθηκε όπως πάντα στο πλαίσιο της "ενότητας" αλλά και των ρητορικών των απορριπτικών του κόμματος του, ενώ ο Ν. Αναστασιάδης προτίμησε να ταυτιστεί με τους απορριπτικούς, αφού μια τέτοια ταύτιση τον βοηθά να αποφύγει την δική του εν δυνάμει αμφιλεγόμενη θέση για πολυμερή υπό εξέλιξη, ή και τις θέσεις για κάπως αδύνατο κεντρικό ομόσπονδο κράτος, ιδιαίτερα την στιγμή που η έμφαση των απορριπτικών είναι τα διαιρετικά στοιχεία της ομοσπονδίας σαν να επρόκειτο το σύνταγμα θα το συντάξουν μόνοι τους οι Ε/Κ.

Οι προσωπικές αντιπαραθέσεις οι οποίες διέρρευσαν αμέσως, είχαν το αίσθημα των γνωστών διαφοροποιήσεων: όταν ο Χριστόφιας έθεσε θέμα έλλειψης αρχείων από την περίοδο Κληρίδη -στην προσπάθεια του να τεκμηριώσει την εξέλιξη των θέσεων της ε/κ πλευράς- ο Α. Νεοφύτου προσπάθησε να μετατοπίσει το θέμα στην πληροφόρηση των Ομήρου και Κάρογιαν ως προέδρων της βουλής. Όταν ο Χριστόφιας έθεσε θέμα εμπιστοσύνης με βάση το τι λένε οι πολιτικοί κάτ' ιδίαν και δημόσια, χρησιμοποιώντας ως παράδειγμα την σχέση που είχε με τον Κληρίδη, θίχτηκε ο Ομήρου ότι δεν υπήρχε «σεβασμός στους θεσμούς» ενώ την επομένη ο Φιλελεύθερος αναπαρήγαγε την θέση του. Η ειρωνεία βέβαια είναι ότι ο κ. Ομήρου εκλέχθηκε με ένα είδος "θεσμικής αποστασίας" -με βάση την ιστορική ρητορική του κόμματος του- όταν ο Κουλίας σαν νέος Μητσοτάκης ψήφισε ότι επέβαλλε το συμφέρον συγκεκριμένων κέντρων εξουσίας. Και ο ίδιος ο Φιλελεύθερος, τότε, λειτουργούσε σαν χώρος διαπραγμάτευσης: είχε δημοσιεύσει πρωτοσέλιδα την πρόταση Κουλία να δοθεί έδρα στον Γ. Κολοκασίδη για να στηρίξει τον Κάρογιαν.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Αυταρχισμού και απεργιών συνέχεια

Η κυριότερη εξέλιξη την βδομάδα που πέρασε στα ταξικά ζητήματα ήταν το νομοσχέδιο που ενέκρινε η βουλή την Πέμπτη με το οποίο περιορίζεται σημαντικά το δικαίωμα απεργίας των εργαζομένων στο σύνολο των "υπηρεσιών διαχείρισης της ροής της εναέριας κυκλοφορίας" απαγορεύοντας και καθιστώντας "αξιόποινη πράξη" την άρνηση παροχής υπηρεσιών με την επίκληση του δικαιώματος απεργίας, αν αυτές οδηγήσουν σε παραβίαση του ελάχιστου ορίου υπηρεσίας που ορίστηκε στο 75%. Επίσημα κυβέρνηση και βουλή αναφέρθηκαν σε Ευρωπαϊκές υποχρεώσεις καθώς και στην νησιώτικη ιδιαιτερότητα της Κύπρου ενώ ανεπίσημα προηγουμένως είχαν επικαλεστεί ρητορικά και λόγους εθνικής ασφαλείας, ίσως επειδή ο νόμος αυτός ενδέχεται να είναι αντισυνταγματικός. Οι ελεγκτές εναέριας κυκλοφορίας εξετάζουν ήδη το ενδεχόμενο νομικού αγώνα, ενώ στην γενική τους συνέλευση, αυτή τη βδομάδα θα συζητήσουν τα επόμενα τους βήματα. Φαίνεται ότι και μόνο η συνέχιση της αποχής τους από υπερωριακή απασχόληση θα συνεχίσει να είναι ενοχλητική και να αναδεικνύει τα χρόνια προβλήματα του κλάδου. Εκτενέστερη ενημέρωση και ανάλυση για το ζήτημα στο κείμενο "Για τον περιορισμό του δικαιώματος απεργίας των εργαζομένων στην πολιτική αεροπορία, το ευρύτερο πλαίσιο μέσα στο οποίο έγινε και τις συνέπειες του" εδώ http://paratiritirioergasias.blogspot.com/2012/03/blog-post_11.html

Η απεργία στο ιδιωτικό μονοπώλιο της κυπριακής τσιμεντοποιείας μπαίνει στη 10η μέρα με ορατή την πιθανότητα παράλυσης ολόκληρης της οικοδομικής βιομηχανίας αυτή τη βδομάδα. Σημειώνεται ότι η ίδια η οικοδομική βιομηχανία στο σύνολο της παραμένει το βασικό πεδίο μάχης μεταξύ εργοδοσίας και συνδικάτων, καθοριστικό όχι μόνο για τους όρους εργασίας του κλάδου αλλά και για το μέλλον της ισχύος των συλλογικών συμβάσεων γενικότερα και κατ' επέκταση του ίδιου του συνδικαλισμού. Την περασμένη Πέμπτη, οι εργαζόμενοι στην τσιμεντοποιεία πραγματοποίησαν και μαζική διαδήλωση έξω από τα γραφεία της εταιρείας με συμμετοχή και εργαζομένων στο έτοιμο σκυρόδεμα τους οποίους η εργοδοσία προσπάθησε σε στρέψει ενάντια στην απεργία. Η ΠΕΟ σε ανακοίνωση της καλεί την εταιρεία να εγκαταλείψει την

αλαζονική της στάση και να αποδεχτεί την διαμεσολαβητική πρόταση του υπουργείου και αναφέρει ότι "στηρίζει με όλες της τις δυνάμεις τον αγώνα τον οποίον, αν συνεχιστεί, θα τον μετατρέψει σε υπόθεση όλης της εργατικής τάξης". Σε κοινή ανακοίνωση τους ΠΕΟ και ΣΕΚ αναφέρουν ότι οι εργαζόμενοι "είναι έτοιμοι να διακόψουν τα απεργιακά μέτρα, εφόσον η Εταιρεία δηλώσει ότι δεσμεύεται να εφαρμόσει την Συλλογική Σύμβαση και να σεβαστεί την συμφωνία κορυφής μεταξύ ΟΕΒ και Συντεχνιών, ΠΕΟ και ΣΕΚ". Σε αντίθετη περίπτωση αναφέρουν ο αγώνας "καθίσταται μακροχρόνιος".

Απεργία πραγματοποιείται, επίσης, στην οικοδομική εταιρεία Τοφάρκο για τις μονομερείς αποκοπές της εργοδοσίας από τα Ταμεία Πρόνοιας των εργαζομένων, ενώ σήμερα ξεκινά επ' αόριστον απεργία και στο σφαγείο Κοφίνου όπου οι εργαζόμενοι δεν έλαβαν ούτε τον 13ο ούτε τα δεδουλευμένα του τελευταίου 15μέρου.

Ανεπιβεβαίωτες πληροφορίες αναφέρουν ότι σε μεγάλες εταιρείες που δραστηριοποιούνται στο λιανικό εμπόριο και όπου οι εργαζόμενοι δεν τολμούν καν να διανοηθούν οργάνωση τους σε συνδικάτα φοβούμενοι εργοδοτική αντίδραση, πόσον μάλλον να προβούν σε επώνυμες καταγγελίες, σημειώνονται α) μονομερείς δραματικές μειώσεις της εργοδοτικής συνεισφοράς σε Ταμεία Προνοίας, β) επέκταση και ποσοστιαία αύξηση του ποσοστού του μισθού που πληρώνεται σε κουπόνια για αγορά προϊόντων αποκλειστικά από τις εταιρείες της εργοδοσίας γ) πίεση των εργαζομένων να αποδεχτούν τη μη καταβολή του 13ου για το 2012.

Τράπεζες: εκστρατεία αναπτέρωσης ηθικού, ενώ όλοι κρατούν την αναπνοή τους για τα δάνεια στην Ελλάδα

[και ο αρχιεπίσκοπος εμφανίζεται με ύποπτη προθυμία]

Τη βδομάδα που πέρασε ο κ. Καζαμίας εκ μέρους της κυβέρνησης προσπάθησε να μετατοπίσει για αργότερα το θέμα των ευθυνών των τραπεζών και των αιτημάτων για έρευνα. Ταυτόχρονα, συνεχίστηκαν οι ασκήσεις επιβεβαίωσης ότι «όλα πάνε καλά». Μετά την ολοκλήρωση του PSI στην Ελλάδα, υπήρχε μια δεύτερη αναπνοή ανακούφισης, αν και πάλι χωρίς ιδιαίτερα τεκμήρια. Δεν έχουν εμφανιστεί ακόμα οι

επενδύτες που θα αναλάβουν το κόστος των ζημιών από την κερδοσκοπία των τραπεζιτικών κύκλων με τα ελληνικά ομόλογα.

Πολλοί παρατηρητές πιστεύουν ότι ένα ακόμα πιο μεγάλο πρόβλημα θα είναι το ζήτημα των δανείων τα οποία οι τράπεζες έδιναν στην Ελλάδα. Αν αυτά τα δάνεια μετατραπούν σε ανάλογα των τοξικών δανείων στις ΗΠΑ το 2007, τότε προφανώς οι επενδύτες θα θέλουν να εξετάσουν πιο προσεκτικά κομπίνες που έκαναν οι Κύπριοι τραπεζίτες σαν μαθητευόμενοι μάγοι.

Μια ενδιαφέρουσα παρέμβαση ήταν αυτή του αρχιεπισκόπου, ο οποίος εμφανίστηκε υποστηρικτής της διατήρησης του έλεγχου των κυπριακών τραπεζών από Κύπριους. Αναγνωρίζεται ότι ο αρχιεπίσκοπος είχε αυτή την θέση και πριν. Παρόλα' αυτά, η όλη του στάση απέναντι στην κρίση μέχρι στιγμής, δεν έχει μεταφραστεί σε πρακτικές κινήσεις, εκτός από γενικόλογες υποσχέσεις, αφού δεν πλήρωσε καν τους φόρους της Εκκλησίας που οφείλει στο Δημόσιο, παρά την γενικόλογη υπόσχεση του ότι « η Εκκλησία βεβαίως θα βοηθήσει». Την Κυριακή ανακοίνωσε ότι η Εκκλησία αποδέχεται τις προσπάθειες των τραπεζών για ανακεφαλαιοποίηση στον βαθμό που της αναλογεί ως μέτοχος σε αυτές. Θα μπορούσε η όλη κίνηση να είναι απλά ένα είδος θεαματικής συμμετοχής σε ένα «κοινό πρόβλημα». Μερικοί καχύποπτοι παρατηρητές -ακριβώς γιατί στα οικονομικά θέματα ο αρχιεπίσκοπος είναι πολύ προσεκτικός- θεωρούν ότι η παρέμβαση του θα μπορούσε να σημαίνει ότι υποστηρίζει να στηριχθούν από το Δημόσιο εκείνες οι μερίδες της αστικής τάξης, οι οποίες είναι τώρα στο μάτι του κυκλώνα – με στόχο, βέβαια, την διατήρηση, η και ενίσχυση, των δικών του δικτύων επιρροής. Μερικοί εκφράζουν και μια ευρύτερη καχυποψία με δεδομένη την στάση του σε σχέση με τις οφειλές της Εκκλησίας προς την Πολιτεία -είχε δηλώσει ότι ακόμα και αν υπάρχει δικαστική απόφαση δεν θα πληρώσει: πως θα χειριστεί λ.χ. η Πολιτεία μια κρίση αν η Αρχιεπισκοπή εμπλακεί πιο ενεργά στον τραπεζιτικό τομέα, αλλά επιλέξει, στην περίπτωση προβλημάτων, να ξανακρυφτεί πίσω από την δήθεν προστασία της από το Σύνταγμα – η από τα δίκτυα επιρροής της στην βουλή και στα ΜΜΕ; Μέχρι στιγμής, πάντως, η «Ελληνική Τράπεζα» είχε συγκριτικά τις μικρότερες απώλειες από την κρίση στην Ελλάδα.

Οι πρόσφυγες και οι τράπεζες σαν κοράκια

Στην συζήτηση στην επιτροπή της βουλής για τους πρόσφυγες, ο υπεύθυνος του Φορέα Ισότιμης Κατανομής Βαρών, διατύπωσε με ενδιαφέρον τρόπο το πώς συμπεριφέρονται οι τράπεζες απέναντι στους πρόσφυγες:

" Οι εμπορικές τράπεζες ..δεσμεύουν τις κατεχόμενες περιουσίες των προσφύγων, οι οποίοι δεν μπόρεσαν να ανταποκριθούν στην αποπληρωμή των δανείων τους. Σύμφωνα με τα στοιχεία του 2007-2009 υπάρχουν ΜΕΜΟ [δεσμεύσεις ακινήτων περιουσιών προσφύγων στα κατεχόμενα] για 539 περιπτώσεις και αφορούν 1816 κτήματα, ενώ η Κοινοβουλευτική επιτροπή ζήτησε από το κτηματολόγιο στοιχεία μέχρι το 2012....- Ο πρόεδρος του «Φορέα Ισότιμης Κατανομής Βαρών», κ. Α. Πούρος, δήλωσε-.. «*η δέσμευση περιουσιών προσφύγων στα κατεχόμενα είναι μια θλιβερή κατάντια του συστήματος και της κοινωνίας. Οι εμπορικές τράπεζες αφού "στραγγαλίζουν" τους πρόσφυγες στις ελεύθερες περιοχές, τότε προβαίνουν σε ΜΕΜΟ στις κατεχόμενες περιουσίες τους, περιμένοντας σαν τα κοράκια να τις αρπάξουν με την επίλυση του κυπριακού*." Στην ίδια συνεδρία, σε αντιδιαστολή με το πιο πάνω, οι εκπρόσωποι του συνεργατισμού διαβεβαίωσαν ότι το κίνημα δεν προχωρεί σε δέσμευση της περιούσιας των προσφύγων, προσφέροντας τους αντίθετα εναλλακτικά σχέδια αποπληρωμής.

Και φυσικά αυτά επιτρέπονται όταν δεν είναι επικεφαλής επιτροπής της βουλής δικηγόρος με διαπλοκή συμφερόντων με τις τράπεζες.

ΔΙΕΘΝΗ

Λιβύη: και πάλι η ρήξη Ανατολής – Δύσης

Τελικά, όπως είχε αναγγελθεί, έγινε την Τρίτη μια συγκέντρωση στην Βεγγάζη, η οποία κήρυξε ένα είδος αυτονομίας στην ανατολική Λιβύη – όπου βρίσκονται και τα περισσότερα αποθέματα πετρελαίου. Η ηγεσία του Μεταβατικού Συμβουλίου στην Τρίπολη αντέδρασε έντονα και απείλησε με την χρήση βίας για να μη διασπαστεί η

χώρα. Το ότι αυτό σχολιάστηκε ειρωνικά μέσα στην Λιβύη, αφού ήταν και η αιτία για του βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ όταν ο Καντάφι εξέφρασε ανάλογες απειλές, πέρασε σε δεύτερη μοίρα στις ανταποκρίσεις των ΜΜΕ. Συγκροτήθηκαν διαδηλώσεις, και την Τρίτη και την Παρασκευή τόσο στην Τρίπολη όσο και στην Βεγγάζη, ενάντια στην ιδέα της απόσχισης. Στην Βεγγάζη, όπου προληπτικές διαδηλώσεις διαμαρτυρίας είχαν γίνει και την προηγούμενη Παρασκευή, το πλήθος μαζεύτηκε έξω από δικαστικό μέγαρο το οποίο φαίνεται να είναι και το συμβολικό κέντρο των αποσχιστικών δυνάμεων. Την ίδια ώρα ξέσπασε πυρκαγιά από εμπρησμό τον οποίο οι διαδηλωτές απέδωσαν στους οπαδούς της απόσχισης.

Αξίζει, επίσης, να αναφερθεί ότι ο ηγέτης της κίνησης απόσχισης είναι απόγονος του τέως βασιλιά της Λιβύης, ενώ στην Τρίπολη αυξάνεται η οργή για τον τέως σύμμαχο των αντικανταφικών τον εμίρη του Κατάρ και την Σαουδική Αραβία, που θεωρούνται οι εμπνευστές και υποστηρικτές αυτής της κίνησης η οποία θυμίζει και λίγο διαδικασία συγκρότησης εμιράτου.

Να σημειωθεί ότι οι μάχες στην νοτιοανατολική έρημο φαίνεται να έχουν σταματήσει, ενώ η Bani Walled φαίνεται να είναι στα χέρια των κανταφικών.
http://www.uruknet.info/?p=m86393&hd=&size=1&l=e
http://www.uruknet.info/?p=m86372&hd=&size=1&l=e

Ένα αποκαλυπτικό σκάνδαλο στο Ισραήλ: όταν ο άραβας δικαστής του Ανώτατου Δικαστηρίου δεν ψάλλει τον ύμνο της «εβραϊκής ψυχής»

Ήταν φαινομενικά μια τυπική τελετουργία: ο πρόεδρος του Ανώτατου Δικαστηρίου του Ισραήλ θα παρέδιδε την θέση του στον διάδοχο του. Κατά την διάρκεια της τελετής, ακουγόταν ο ισραηλιτικός εθνικός ύμνος. Ξαφνικά οι τηλεοπτικές κάμερες αιχμαλώτισαν την εικόνα ενός δικαστή που δεν έψελνε το εθνικό άσμα. Και δεν ήταν καν ένας αριστερός φιλελεύθερος Εβραίος – ήταν ο μόνος Άραβας δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου.

Αμέσως ξέσπασε μια διαμάχη που έβγαλε στην επιφάνεια όλη την αντίφαση της ισραηλινής κοινωνίας: Από την μια ακούγονταν φωνές "να καθαιρεθεί", "να

εξοριστεί", "να φύγει αν δεν του αρέσει". Από την άλλη, ακούστηκαν και φωνές δυναμικής υπεράσπισης: ότι πολύ καλά έκανε και δεν υποκρίθηκε ότι συμμετείχε στην τελετή με ένα ύμνο που δεν τον εκφράζει ως Άραβα.

Ο διχασμός της ισραηλινής κοινωνίας καλά κρατεί. Και ενώ οι βομβαρδισμοί της Γάζας συνεχίζονται χωρίς να ενδιαφέρεται κανένας ιδιαίτερα σε αυτό το στάδιο, στο εσωτερικό του Ισραήλ η ανησυχία για το αδιέξοδο παίρνει διάφορες μορφές.

Πιο κάτω ακολουθεί ένα σχόλιο του Uri Avnery, αριστερού Ισραηλινού για τον εθνικό ύμνο και μια ανάλυση για το αδιέξοδο της ισραηλινής κοινωνίας σε σχέση με το ζήτημα της αυξανόμενης πληθυσμιακή αναλογίας Παλαιστινίων- Εβραίων – αφού όσο το Ισραήλ υπονομεύει την προοπτική της λύσης δύο κρατών, θα επανέρχεται η πίεση για λύση ενός κράτους στο οποίο οι Παλαιστίνιοι θα είναι ντε φάκτο πλειοψηφία.

Απόσπασμα από το σχόλιο του Avnery σαν δείγμα της ρητορικής στήριξης στον Άραβα δικαστή:

«*Το όνομα του εθνικού ύμνου σημαίνει «ελπίδα» στα εβραϊκά. Γράφτηκε το 1878, σχεδόν μια δεκαετία πριν από την δημιουργία του Σιωνιστικού κινήματος, από ένα μέτριο ποιητή, σαν ύμνος για μια από τις εβραϊκές αποικίες στην Παλαιστίνη. Υιοθετήθηκε αργότερα σαν ο επίσημος ύμνος του Σιωνιστικού κινήματος, μετά από την εβραϊκή κοινότητα στην Παλαιστίνη και τελικά από το κράτος του Ισραήλ. Η μελωδία προσαρμόστηκε από ένα ρουμανικό δημοτικό τραγούδι, το οποίο με τη σειρά του πιθανόν να είναι προσαρμογή από ένα ιταλικό τραγούδι:*

Οι λέξεις απεικονίζουν το πνεύμα των καιρών:

« Για όσο καιρό μέσα στην καρδιά/ Κτυπά μια εβραϊκή ψυχή/ Και μπροστά προς το τέλος της ανατολής/ Ένα μάτι ατενίζει προς το Σιών

Η ελπίδα μας δεν έχει χαθεί ακόμα,/ Η ελπίδα δυο χιλιάδων χρόνων/ Να είμαστε ένας ελεύθερος λαός στην δική μας γη/ Την γη του Σιών και της Ιερουσαλήμ»

Για ένα ισραηλινό εβραίο, οι λέξεις είναι απελπιστικά ξεπερασμένες. Για εμάς, το Ισραήλ δεν είναι στην «Ανατολή», η ελπίδα μας να είμαστε ένας ελεύθερος λαός στην «δική μας» γη έχει ήδη πραγματοποιηθεί.

Αλλά για ένα άραβα ισραηλίτη, αυτές οι λέξεις είναι προσβολή. Η δική του δεν είναι μια «εβραϊκή ψυχή», τα μάτια του ποτέ δεν ατένισαν προς το «τέλος της Ανατολής» και

η πατρίδα του δεν είναι το «Σιών» [ένας λόφος στην Ιερουσαλήμ]. Οι μόνες λέξεις που θα μπορούσαν να τον εκφράσουν είναι «η ελπίδα να είναι ένας ελεύθερος λαός» στην δική του γη.

Πως μπορεί ένας ισραηλινός άραβας, ανεξάρτητα του πόσο πιστός είναι στο κράτος, να τραγουδήσει αυτές τις λέξεις χωρίς να ντραπεί για τον εαυτό του; Ο δικαστής Jurban μπορεί να είναι ένα τέλειο ανθρώπινο ον, αλλά «εβραϊκή ψυχή» δεν έχει.»

http://www.counterpunch.org/2012/03/09/the-anthem-incident/

Και ένα σχόλιο για το υπαρξιακό άγχος του Ισραήλ, καθώς μετατρέπεται σε αιχμάλωτο της πολιτικής επέκτασης των συνοικισμών σε παλαιστινιακά εδάφη και η λύση των δυο κρατών φαίνεται να οδηγείται σε αδιέξοδο από την αλληλεξάρτηση:

«*Το Ισραήλ έχει λιγότερο έλεγχο πάνω στην μοίρα του από ότι η Πορτογαλία και η Βρετανία. Ο βασικός λόγος είναι ότι το Ισραήλ αρνείται να εγκαταλείψει την αυτοκρατορία του. Το Ισραήλ δεν μπορεί να συντηρήσει τις αυτοκρατορικές του επιδιώξεις στην δυτική όχθη, ή έστω να τις διατυπώσει με κάποια συνέπεια. Έχοντας επιτρέψει στη ιδρυτική του ιδεολογία να το οδηγήσει αδίστακτα και χωρίς περίσκεψη σε ότι ο Gresham Gorenburg αποκαλεί «Τυχαία αυτοκρατορία»/ "Accidental Empire" των θρησκευτικό-εθνικιστικών συνοικισμών έποικων οι οποίοι αγνοούν τα δικά του δικαστήρια, το Ισραήλ δεν μπορεί να απαγκιστρωθεί. Οι κομματικές διαμάχες οι οποίες προκαλούνται από την κατοχή παλαιστινιακών περιοχών, το κάνουν όλο και λιγότερο ικανό να απελευθερωθεί. Είναι παραλυμένο, και εγκλωβισμένο σε μια διαμάχη η οποία σταδιακά το σκοτώνει. Οι χώρες οι οποίες αντιμετωπίζουν την παρακμή της αυτοκρατορίας τους, όπως η Βρετανία την δεκαετία του 1940, συχνά εγκλωβίζονται σε ένα είδος απελπισμένης παράλυσης. Για περισσότερο από μια δεκαετία ο τόνος της ισραηλιτικής πολιτικής χαρακτηρίζεται από ένα μείγμα πανικού, απελπισίας, υστερίας και παραίτησης. Κανένας δεν έχει περισσότερη ευθύνη για αυτό από τον κ. Νετανιάχου. Σαν πρωθυπουργός την δεκαετία του 1990 έκανε ότι μπορούσε να για να καταστρέψει την ειρηνευτική διαδικασία…Έχοντας εγκλωβιστεί σε ένα αγώνα ζωής και θανάτου με τους Παλαιστίνιους τον οποίο δεν μπορούν να παραδεχθούν αλλά ούτε και να λύσουν, οι Ισραηλίτες έχουν μετατοπίσει ψυχολογικά την αιτία του άγχους τους σε ένα πιο απόμακρο στόχο: Το Ιράν…*»

http://angryarab.net/2012/03/10/you-will-never-ever-read-something-like-this-in-the-us-press/

Συρία: ο Αννάν εμφανίζεται και πάλι και η αντιπολίτευση ξινίζει τα μούτρα της

Η σκιά της εκλογής Πούτιν, αλλά και του συριακού δημοψηφίσματος για το νέο σύνταγμα, φαίνεται να βαραίνουν πάνω στην κατάσταση στην Συρία. Οι αντιπρόσωποι του ΟΗΕ για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα αλλά και ο Κ. Αννάν σαν ειδικός απεσταλμένος του Γ. Γραμματέα, επισκέφθηκαν την Συρία και προκάλεσαν την δυσφορία της αντιπολίτευσης. Η μεν αντιπρόσωπος για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα επισκέφθηκε την Χομς, αλλά πέρα από την διαπίστωση ότι στην περιοχή Baba Arm όπου έγιναν μάχες, υπάρχουν καταστροφές στα κτίρια ενώ ο πληθυσμός φαίνεται να έχει μετακινηθεί, δεν συμβάδισε με τις προσμονές της αντιπολίτευσης και των Σαουδαράβων για δαιμονοποίηση της συριακής κυβέρνησης. Το όλο σκηνικό θύμισε την αρχική επίσκεψη των παρατηρητών του Αραβικού Συνδέσμου, οι οποίοι δήλωσαν ότι υπήρχαν μεν καταστροφές αλλά όχι κάτι το δραματικό. Η αντιπολίτευση είχε συνηθίσει να διοχετεύει τα βίντεο που κατασκεύαζε με τον Αλ Τζαζίρα και να περιμένει την τυφλή εμπιστοσύνη των παθητικών ακροατηρίων αφού μια αποστασιοποιημένη αξιολόγηση δεν ήταν σαφώς βοηθητική για την εκστρατεία εκμαίευσης ξένης επέμβασης. Ο Κ. Αννάν ξεκίνησε πιο συγκρατημένα από την αρχή: δήλωσε ότι στόχος του είναι να βρεθεί μια λύση για να σταματήσει η βία και άφησε σαφώς να εννοηθεί ότι το θέμα αφορούσε και τους ένοπλους της αντιπολίτευσης.

Το Σάββατο έγινε συνεδρία του Αραβικού Συνδέσμου όπου ο Υπουργός Εξωτερικών της Ρωσίας κατέθεσε τις θέσεις της χώρας του ότι δεν μπορεί να κατηγορείται μόνο η μια πλευρά, η κυβέρνηση, για την βία, και κατάφερε ώστε να υπάρξει ένα σχέδιο για τον καθορισμό σταδίων εξομάλυνσης. Το σημαντικό του όλου σχεδίου, αλλά και των συζητήσεων, είναι η αναγνώριση της κυριαρχίας της Συρίας και ο αποκλεισμός ξένων επεμβάσεων – όπως και η αναγνώριση ότι οποιεσδήποτε αποστολές στο εσωτερικό της Συρίας για ανθρωπιστικούς λόγους πρέπει να έχουν την έγκριση της κυβέρνησης της χώρας. Η σύνοδος είχε ξεκινήσει με έκκληση του Κατάρ, και πάλι, για αραβική επέμβαση στη Συρία. Φαίνεται, ωστόσο, ότι η κυριαρχία των Σαουδαράβων και των εμιράτων, δεν είναι απόλυτη. Ήδη η Αλγερία έχει εκφράσει δημόσια την δυσφορία της για εκκλήσεις προς ξένους να επέμβουν σε αραβική χώρα. Αλλά και στον ΟΗΕ, η απόπειρα της Σαουδικής Αραβίας να αποπεμφθεί η Συρία από επιτροπή της ΟΥΝΕΣΚΟ απέτυχε.

Πηγές για την απομυθοποίηση της δυτικής και σαουδαραβικής εκστρατείας:
Αναφορά ατού μύθους της Δύσης για την Συρία – ιδιαίτερα για τον ρόλο των Αλεβιτών στην συριακή κυβέρνηση [ή ανάποδα την ευρύτερη συμμετοχή διάφορων κοινοτήτων] σαν επεξήγηση της αντοχής της στήριξης στην συριακή κυβέρνηση.
http://www.counterpunch.org/2012/03/06/the-syrian-mirage/

Αναφορά στις δύο βασικές αφηγήσεις για την Συρία, αλλά και τα δεδομένα μετά από ένα χρόνο ταραχών που δείχνουν ότι υπάρχει μια πλειοψηφία που στηρίζει τις μεταρρυθμίσεις της κυβέρνησης η τουλάχιστον δεν εμπιστεύεται την αντιπολίτευση
http://www.counterpunch.org/2012/03/07/syria-a-way-out/

Παραιτήθηκαν αρκετοί δημοσιογράφοι από το γραφείο του Αλ Τζαζίρα στο Λίβανο σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την μονόπλευρη και προπαγανδιστική του στάση απέναντι στα γεγονότα στην Συρία. Λογοκρίθηκαν εικόνες των ενόπλων της αντιπολίτευσης, ενώ δημοσιογράφος δηλώνει «*Ο Ελ Τζαζιρα ήταν κάποτε ένα επαναστατικό καναλι..σημερα λειτουργεί σαν επέκταση της εξωτερικής πολιτικής του Καταρ..κατάντησε όπως το BBC* [σε σχέση με την εξωτερική πολιτική του Βρετανικού κράτους]»
http://rt.com/news/al-jazeera-loses-staff-335/

Το Μπαχρέιν κοχλάζει, αλλά οι κάμερες απουσιάζουν

Το Σάββατο πραγματοποιήθηκε μια μαζική εκδήλωση διαμαρτυρίας στο Μπαχρέιν ενάντια στην μοναρχία και την καταστολή την οποία επέβαλαν τα σαουδαραβικά στρατεύματα τον περασμένο χρόνο. Η εκδήλωση έγινε έξω από την πρωτεύουσα και όταν μερικοί διαδηλωτές προσπάθησαν να προσεγγίσουν την περιοχή όπου ήταν το συμβολικό κέντρο των διαδηλώσεων πέρσι, απωθήθηκαν από την αστυνομία.

Η διαδήλωση αναφέρθηκε από το BBC και μετά εξαφανίστηκε από την επικαιρότητα. Στο Μπαχρέιν διασταυρώνεται ένα κίνημα ενάντια στην μοναρχία με ένα κίνημα της σιιτικής πλειοψηφίας -στην οποία ανήκει το 70% του πληθυσμού- ενάντια στην απολυταρχική διακυβέρνηση του σουνίτη βασιλιά, ο οποίος κυβερνά με στρατό από μισθοφόρους και στρατεύματα από την Σαουδική Αραβία.

Το ότι το Μπαχρέιν είναι και η βάση του αμερικανικού στόλου στην περιοχή δημιουργεί αναπόφευκτα και άλλες περιπλοκές στην διαμάχη.

Από την οπτική της Σαουδικής Αραβίας οι κινητοποιήσεις των Σητών στο Μπαχρέιν, εκτός από "πολιτικά επικίνδυνες" - αφού αμφισβητούν την απόλυτη μοναρχία που χαρακτηρίζει όλα τα καθεστώτα των χωρών του κόλπου - θεωρείται και επικίνδυνο προμήνυμα για τους σιητικούς πληθυσμούς στην ίδια την Αραβική Χερσόνησο: ήδη στην βόρεια Υεμένη μεγάλες περιοχές ελέγχονται από ένοπλους Σιήτες των φυλών Χούθι, ενώ από την ίδια την Σαουδική Αραβία διαρρέουν κατά καιρούς πληροφορίες για συγκρούσεις της σιητικής μειοψηφίας, η οποία ζει στην περιοχή των πετρελαϊκών εγκαταστάσεων, με κυβερνητικές δυνάμεις.
Αυτός είναι και ο πραγματικός εφιάλτης της οικογένειας Σάουντ.
http://www.uruknet.info/?p=m86374&hd=&size=1&l=e

Ιράν: Εσωτερικές μετατοπίσεις και εξωτερικές ισορροπίες

Στις πρόσφατες εκλογές στο Ιράν, φαίνεται ότι οι οπαδοί του θρησκευτικού ηγέτη Χαμεϊνί, κέρδισαν κατά κράτος τους οπαδούς του προέδρου Αχμαντινετζάντ. Για την Δύση αυτό μπορεί να έχει λίγη σημασία αφού η κοινή γνώμη εγκλωβίστηκε στην υστερία την οποία έχει κατασκευάσει το Ισραήλ. Η αντιπαράθεση, ωστόσο, αυτό το οποίο τόνιζαν ανεξάρτητοι παρατηρητές: ότι δηλαδή το ιρανικό καθεστώς δεν είναι μονολιθικό και ούτε στηρίζεται μόνο στην δύναμη των όπλων. Όπως δείχνουν τα διαθέσιμα στοιχεία, αν υποθέσει κάποιος , ότι οι οπαδοί του Χαμεϊνί είναι και πιο συντηρητικοί, τότε η δαιμονοποίηση του Αχμαντινετζάντ στην Δύση, προφανώς, παραβλέπει ότι ο "εθνικός λαϊκισμός" τον οποίο προσπαθεί να εκφράσει, είναι εν μέρει κοσμικός – απέναντι τουλάχιστον στον έλεγχο του κράτους από τους οπαδούς του κλήρου.

Οι αιτίες της νίκης του Χαμεϊνί φαίνεται να είναι ποικίλοι και ανάμεσα τους σημαντικό ρόλο φαίνεται να έχουν τα οικονομικά δεδομένα: η προσπάθεια του Αχμαντινετζάντ να περιορίσει τις κρατικές δαπάνες φαίνεται να προκάλεσε αντίδραση από τις αγροτικές περιοχές που ήταν μέχρι πρόσφατα η βάση της δύναμης του.

Από την άλλη, υπήρχε μια σταδιακή όξυνση των σχέσεων ανάμεσα στις δυο παρατάξεις, του Αχμαντινετζάντ και του Χαμεϊνί, με τους οπαδούς του δευτέρου να κατηγορούν τον πρόεδρο ότι περιβαλλόταν από "αμφίβολου ηθικής" άτομα, τουλάχιστον σε σχέση με την προσήλωσή τους στο θρησκευτικό ιερατείο.

Τα δεδομένα δεν επηρεάζουν την εξωτερική πολιτική – στον τομέα της πυρηνικής ενέργειας και οι δύο παρατάξεις συμφωνούν στην διεκδίκηση του δικαιώματος του Ιράν να έχει πυρηνική δύναμη. Ο Χαμεϊνί έκαμε μεν μια συμβιβαστική εμφάνιση την περασμένη εβδομάδα όταν συγχάρηκε τον Ομπάμα, όταν ο τελευταίος απέκλεισε την πιθανότητα χρήσης βίας, αλλά μέχρι εκεί έφτασε η εν δυνάμει συζήτηση.

Στον αντίθετο μέτωπο, ο Ομπάμα προσπάθησε να πιέσει τον Νετανιάχου να μην προβεί το Ισραήλ σε στρατιωτική κίνηση -βασικά βομβαρδισμό- εναντίον του Ιράν. Ο πρωθυπουργός του Ισραήλ δεσμεύτηκε μεν αλλά για πόσο και πως, είναι αμφίβολο. Οι παρατηρητές διχάζονται. Μια σχολή θεωρεί την όλη διαμάχη θεαματική αφού μια πολεμική σύρραξη θα έχει κόστος για όλους. Από την άλλη, μια άλλη σχολή θεωρεί ότι η Ισραηλιτική ελίτ μπορεί να επιλέξει να προχωρήσει σε στρατιωτικό κτύπημα, όχι τόσο για την αποτελεσματικότητα του, όσο για να εγκλωβίσει τις ΗΠΑ και ιδιαίτερα τον Ομπάμα ο οποίος σαφώς θέλει να αποστασιοποιηθεί από μια νέα στρατιωτική περιπέτεια.
Μια στρατιωτική αψιμαχία είναι αμφίβολο αν θα καταφέρει σοβαρό πλήγμα στο ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα. Θα οξύνει, ωστόσο, τις σχέσεις στις περιοχή, από το Ιράκ μέχρι τον νότιο Λίβανο. Και φυσικά τα συνεπακόλουθα θα έχουν αντίκτυπο και στην οικονομία.

Από την άλλη πλευρά, η σταθεροποίηση της Ρωσίας με την εκλογή του Πούτιν δημιουργεί ένα νέο δεδομένο το οποίο είναι αναγκασμένο να λάβει υπό όψιν το Ισραήλ – με δεδομένο ότι ο Ρώσος πρόεδρος δεν φαίνεται διατεθειμένος να επιτρέψει δυτικές κινήσεις στον «ζωτικό χώρο» της Ρωσίας, και η Ρωσία έχει πια την οικονομική δύναμη, εκτός από την στρατιωτική, για να επιβάλει και να διαπραγματευθεί όρους.

Σάρωσε η κεντροαριστερά στην Σλοβακία: εξαπλώνεται το αίτημα για φορολόγηση του πλούτου

Μετά από 2 χρόνια κεντροδεξιάς κυβέρνησης συνασπισμού, η κεντροαριστερά επανήλθε στην κυβέρνηση με απόλυτη πλειοψηφία. Οι εκλογές έγιναν πρόωρα λόγω των διαφωνιών στην κυβέρνηση συνασπισμού για το οικονομικό πακέτο προς την Ελλάδα. Όμως, οι εκλογές συνέπεσαν με την αποκάλυψη, μέσω ίντερνετ, ενός φάϊλ με ηχογραφημένες συζητήσεις μελών της κεντροδεξιάς για τις μίζες που πήραν όταν πουλούσαν/ιδιωτικοποιούσαν δημόσιες επιχειρήσεις την περίοδο 1998-2006. Οπότε οι εκλογές μετατράπηκαν και σε ψηφοφορία για το δημόσιο, τις ιδιωτικοποιήσεις και την φορολογία του πλούτου. Η Κεντροαριστερά πρόβαλε έντονα τις θέσεις της για φορολογία του πλούτου και στήριξη των λαϊκών στρωμάτων.

Την νύχτα πριν από τις εκλογές σημειώθηκαν και επεισόδια με διαδηλωτές που εξέφραζαν την αντίθεση τους στην ίδια τη διαδικασία της ψηφοφορίας ως μέσο νομιμοποίησης της διαφθοράς.

Η δυσφορία στην ανατολική Ευρώπη με την επίθεση ενάντια στο δημόσιο, συνεχίζεται, εν των μεταξύ και σε διάφορες άλλες χώρες: στην Ρουμανία συνεχίζονται απεργίες των ανθρακωρύχων, ενώ ακόμα και στην Εσθονία ξέσπασαν μαζικές κινητοποιήσεις δασκάλων, οι οποίες χαρακτηρίστηκαν σαν η «μεγαλύτερη απεργία μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο» όπως ανάφεραν χαρακτηριστικά τα ΜΜΕ.

Στο ευρωπαϊκό πλαίσιο, η νίκη της σλοβάκικης κεντροαριστεράς είναι η δεύτερη μετά την αντίστοιχη νίκη στην Δανία πριν λίγους μήνες – και οι δυο βασίστηκαν στην κριτική των τραπεζών και στην διεκδίκηση φορολόγησης του πλούτου για να στηριχθεί το Δημόσιο.
http://www.euronews.com/2012/03/11/victorious-slovak-social-democrats-vow-to-fulfil-promises/

Blogόσφαιρα

Μνήμη P . Loizos

http://platformaenomenikipros.blogspot.com/2012/03/peter-loizos.html

http://syntyxanoume.blogspot.com/2012/03/peter-loizos-1937-2012.html

http://sirmastocomputer.blogspot.com/2012/03/p-loizou.html